

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

ปัจจุบันประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราชมีความต้องการใช้พื้นที่สวนสาธารณะเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและประกอบกิจกรรมนันทนาการเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นจึงต้องมีการปรับปรุงสวนสาธารณะที่มีอยู่ในปัจจุบันให้สามารถตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของประชาชนผู้มาใช้บริการ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้มาใช้พื้นที่สวนสาธารณะ และปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมาใช้สวนสาธารณะในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช 2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจ และปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้มาใช้สวนสาธารณะ ในเขตเทศบาลทางด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพของสวน 3. เพื่อศึกษาลักษณะของสวนสาธารณะที่มีอยู่ในปัจจุบัน 4. เสนอแนะแนวทางการปรับปรุงสวนสาธารณะในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช

การศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากข้อมูลทุติยภูมิ และข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ การสำรวจภาคสนาม การสัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถามสำหรับกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช จำนวน 365 ชุด จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการศึกษา โดยแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

- 6.1 พฤติกรรมและความพึงพอใจของประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลนครฯ
- 6.2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม
- 6.3 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงสวนสาธารณะในเขตเทศบาลนครฯ

6.1 พฤติกรรมและความพึงพอใจของประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลนครฯ

จากการรวบรวมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 365 ชุด สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

6.1.1 คุณลักษณะประชากรในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 26-50 ปี รองลงมา มีอายุอยู่ระหว่าง 16-25 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. รองลงมา มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงาน/นักศึกษา รองลงมา ประกอบอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังไม่มีรายได้ รองลงมา มีรายได้ 5,000-10,000 บาท ต่อเดือน อาศัยอยู่ในพื้นที่เป็นระยะเวลา 11-20 ปี รองลงมา 1-10 ปี และมีสมาชิกในครัวเรือน 3-4 คน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการมาใช้บริการสวนสาธารณะเพื่อการออกกำลังกายและพักผ่อนหย่อนใจ

6.1.2 พฤติกรรมการใช้บริการสวนสาธารณะในเขตเทศบาลนครฯ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้สวนสาธารณะเป็นพื้นที่เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและประกอบกิจกรรมนันทนาการ รูปแบบของกิจกรรมนันทนาการภายในสวนฯ ได้แก่ การนันทนาการแบบไม่ออกแรง (Passive Recreation) เช่น นั่งพักผ่อน, พบปะเพื่อนฝูง, รับประทานอาหาร เป็นต้น โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาสวนสาธารณะ 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ใช้เวลาในการเดินทางมาสวนฯ ไม่เกิน 15 นาทีและเดินทางมาสวนฯ ด้วยการเดินเท้า

6.1.3 ความพึงพอใจของประชาชนต่อสวนสาธารณะในปัจจุบัน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พึงพอใจกับการเข้าถึงสวนสาธารณะ และรู้สึกเฉยๆ ถึงไม่พอใจต่อการดูแลรักษาพื้นที่และอุปกรณ์ภายในสวนฯ, ความสะอาด, ความปลอดภัย, คุณภาพอากาศและระดับเสียงภายในสวนฯ และรู้สึกขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกภายในสวนฯ และความร่มรื่นของต้นไม้

6.1.4 ความคิดเห็นของประชาชนต่อการพัฒนาสวนสาธารณะ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการพัฒนาสวนสาธารณะภายในชุมชน และมีความเห็นว่าสวนสาธารณะยังไม่เพียงพอต่อความต้องการในชุมชนที่อยู่อาศัย

6.2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

6.2.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะประชากรกับพฤติกรรมการใช้สวนสาธารณะ

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความถี่ในการใช้สวนฯ และวิธีการเดินทางมาสวนฯ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งชายและหญิงไปใช้บริการสวนสาธารณะ 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ รองลงมาไปใช้สวนฯ น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เดินทางมาสวนฯ ด้วยวิธีการเดินเท้า รองลงมา กลุ่มตัวอย่างเพศชายใช้รถจักรยานยนต์ส่วนตัว ส่วนเพศหญิงใช้รถยนต์ส่วนตัวเป็นยานพาหนะในการเดินทางมาสวนฯ

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับประเภทกิจกรรมที่ทำเมื่อมาสวนสาธารณะ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบกิจกรรมแบบไม่ต้องออกแรง (Passive recreation) เช่น การนั่งพักผ่อน, อ่านหนังสือ, พบปะเพื่อนฝูง, รับประทานอาหาร มากกว่ากิจกรรมแบบต้องออกแรง (Active recreation) สำหรับผู้ที่ใช้สวนสาธารณะประกอบกิจกรรมแบบต้องออกแรง (Active recreation) มากที่สุด ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุอยู่ในช่วง 51-80 ปี

ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับประเภทกิจกรรมนันทนาการ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบกิจกรรมแบบไม่ต้องออกแรง (Passive recreation) สำหรับผู้ที่ใช้สวนฯ เพื่อประกอบ

กิจกรรมแบบต้องออกแรง (Active recreation) มากที่สุด ได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพค้าขาย และธุรกิจส่วนตัว

ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับวิธีการเดินทางมาสวนฯ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาสวนฯ โดยใช้วิธีการเดินเท้ามากกว่าใช้ยานพาหนะต่างๆ สำหรับผู้ที่มีสมาชิกในครัวเรือน 1-2 คนส่วนใหญ่เดินทางมาสวนฯ ด้วยวิธีการเดินเท้า รองลงมาใช้รถยนต์ส่วนตัวเป็นยานพาหนะในการเดินทาง แต่ผู้ที่มีสมาชิกในครัวเรือน 3-4 คน ใช้จักรยานยนต์ส่วนตัวเป็นยานพาหนะรองลงมาจากวิธีการเดินเท้า

ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับประเภทกิจกรรมนันทนาการ วิธีการเดินทางมาสวนฯ และระยะเวลาในการเดินทางมาสวนฯ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบกิจกรรมแบบไม่ต้องออกแรง (Passive recreation) เดินทางมาสวนฯ ด้วยวิธีเดินเท้าโดยใช้เวลาเดินทางมาสวนฯ ไม่เกิน ไม่เกิน 15 นาที รองลงมากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาทต่อเดือนประกอบกิจกรรมแบบต้องออกแรง (Active recreation) มากที่สุด ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท เดินทางมาสวนฯ โดยใช้จักรยานยนต์ส่วนตัวและกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาท ใช้รถยนต์ส่วนตัวเป็นยานพาหนะเดินทางมาสวนฯ รองลงมาผู้ที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาทต่อเดือนใช้เวลา 15-30 นาทีในการเดินทางมาสวนฯ มากกว่ากลุ่มอื่น และกลุ่มที่ไม่มีรายได้ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีในการเดินทางมาสวนฯ มากกว่ากลุ่มอื่น

6.2.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของประชาชนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคุณลักษณะประชากร

- อายุ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจโดยรวม, ด้านสภาพพื้นที่, ด้านคุณภาพอากาศ, ด้านระดับเสียงภายในสวนฯ และความพึงพอใจของสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน โดยพบว่ากลุ่มอายุ 51-80 มีความพึงพอใจโดยรวม, ความพึงพอใจด้านสภาพพื้นที่, ด้านระดับเสียงภายในสวนฯ น้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ ส่วนกลุ่มอายุน้อยกว่า 15 ปีและกลุ่มอายุ 51-80 ปีมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอายุ 51-80 ปีแต่กลุ่มอายุน้อยกว่า 15 ปี ก็มีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอายุ 16-25 ปีด้วยเช่นกัน

ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่ผู้ที่มีอายุ 51-80 ปีจะมีความพึงพอใจด้านสวนสาธารณะโดยรวมน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ อาจเป็นเพราะคนในวัยนี้ต้องการความสะดวก,สงบ,สภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อการพักผ่อนอย่างแท้จริง หรืออาจเป็นเพราะประสบการณ์การใช้ชีวิตที่ยาวนานกว่ามีมุมมองด้านต่างๆ ที่ลึกซึ้งกว่า ซึ่งตรงกับแนวความคิดด้านพฤติกรรมของ **Gerhard Rosenberg** ที่กล่าวถึงการแบ่งความต้องการสวนสาธารณะตามช่วงอายุ กล่าวคือ วัยสูงอายุ มีความต้องการด้านคุณภาพชีวิต ต้องการความสงบ แต่ไม่ควรให้ผู้สูงอายุอยู่ในอาคารเหงา โดดเดี่ยวถูกทอดทิ้ง ในวัยนี้จึงมีความต้องการด้านร่างกาย (Physical Need) เช่นเดียวกัน ดังนั้นการตอบสนองคุณภาพชีวิตสำหรับ

วัยสูงอายุที่ต้องการความสงบ และพบปะสังสรรค์ การพูดคุยจึงจำเป็น พื้นที่เปิดโล่งหรือสวนสาธารณะ สำหรับใช้เป็นที่นั่งคุยหรือพบปะกันจึงจำเป็น สวนสาธารณะจึงเปรียบเสมือนรางวัลที่ทางรัฐบาล หรือองค์กรเอกชนควรมอบให้ประชาชนที่ผ่านการทำงานหนักมาก่อนชีวิต Gerhard Rosenberg (1989, 87-95)

- สถานภาพ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพแตกต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจโดยรวม, ความพึงพอใจด้านความปลอดภัยภายในสวนฯ และระดับเสียงภายในสวนฯ แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ที่มีสถานภาพหย่าร้างไม่ค่อยพอใจด้านความปลอดภัยภายในสวนฯ ส่วนผู้ที่มีสถานภาพสมรส จะไม่ค่อยพอใจกับระดับเสียงภายในสวนฯ

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่มีสถานภาพสมรสเป็นผู้ที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ต้องประกอบอาชีพ จึงรู้สึกตึงเครียด จึงต้องการความสงบในการพักผ่อนจึงไม่ค่อยพอใจต่อระดับเสียงภายในสวนฯ เท่าใดนักเพราะระดับเสียงที่ดังจะรบกวนการพักผ่อนและเพิ่มความเครียดมากยิ่งขึ้น ซึ่งตรงกับแนวความคิดด้านพฤติกรรมของ **Gerhard Rosenberg** ที่กล่าวถึงการแบ่งความต้องการสวนสาธารณะตามช่วงอายุ กล่าวคือ วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่มีความต้องการทางสังคม (Social Need) มากที่สุด ต้องการมีอาชีพที่มั่นคง การเงินที่ดี มีเกียรติยศชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับของสังคม ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว ทำให้คนในวัยนี้ต้องทำงานให้หนัก เพื่อให้ได้มาซึ่งสังคมดังกล่าว ทำให้เกิดอารมณ์ตึงเครียด คร่ำเคร่ง หากไม่มีสวนสาธารณะให้ผ่อนคลายอาจทำให้คนในวัยนี้มีปัญหาทางสภาพจิตใจซึ่งส่งผลเสียต่อสังคม และประเทศชาติได้ Gerhard Rosenberg (1989, 87-95)

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนสาธารณะ, ด้านความร่มรื่นของต้นไม้, ด้านคุณภาพอากาศและระดับเสียงภายในสวนฯ แตกต่างกัน โดยพบว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาประถม-ปริญญาตรีจะมีความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนสาธารณะน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนด้านความร่มรื่นของต้นไม้, ด้านคุณภาพอากาศภายในสวนฯ และด้านระดับเสียงภายในสวนฯ พบว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี แต่กลุ่มที่มีระดับการศึกษาประถม-มัธยมศึกษาตอนปลายมีความพึงพอใจน้อยกว่ากลุ่มปริญญาตรี

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงจะสามารถทำให้ระดับชีวิตความเป็นอยู่ของตนเองดีขึ้นและมีความสามารถในการเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้เป็นระบบมากกว่า เช่นผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีทางเลือกในการเดินทางมาสวนสาธารณะมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นด้านยานพาหนะหรือค่าใช้จ่ายในการเดินทาง และมีมาตรฐานความต้องการด้านสภาพแวดล้อมมากกว่ากลุ่มอื่นดังที่กล่าวไว้โดย **สมชัย กองไชย** ว่าระดับการศึกษา เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับอาชีพและรายได้ และการศึกษาของประชาชน พบว่า เป็นสิ่งช่วยให้คุณภาพชีวิตสูงขึ้น และยังช่วยให้ประชาชนมีความเข้าใจต่อสิ่งต่างๆ ได้ง่ายและเป็นระบบ และสามารถเห็นประโยชน์จากการปฏิบัติตามเงื่อนไขบางอย่างว่าจะทำให้ชีวิตมีคุณภาพดียิ่งขึ้น (สมศักดิ์ กองไชย : 2529 อ้างถึงใน ญัตติพงศ์อินทร์ : 2541)

ระยะเวลาที่อยู่อาศัย กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาอยู่อาศัยแตกต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจด้านสภาพพื้นที่,ด้านสะอาดภายในสวนฯ,ด้านคุณภาพอากาศภายในสวนฯและความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน โดยพบว่าด้านสภาพพื้นที่กลุ่มที่อยู่อาศัยไม่เกิน 10 ปีและ 11-20 ปีจะมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัย 41-มากกว่า 50 ปี กลุ่มตัวอย่างที่อยู่อาศัย 21-30 ปีจะมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัยมากกว่า 50 ปี กลุ่มที่อยู่อาศัย 31-40 ปีจะมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัยมากกว่า 50 ปี ในด้านความสะอาดกลุ่มที่อยู่อาศัยน้อยกว่า10ปีมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัย 21-มากกว่า 50 ปี กลุ่มที่อยู่อาศัย 11-20 ปีมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัยมากกว่า 50 ปี ในด้านคุณภาพอากาศภายในสวนฯพบว่ากลุ่มที่อยู่อาศัยน้อยกว่า10ปีจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัย 41-มากกว่า 50 ปี กลุ่มที่อยู่อาศัย 11-20 ปีจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัย 41-มากกว่า 50 ปี ในด้านความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกพบว่ากลุ่มที่อยู่อาศัยน้อยกว่า10ปีจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มอื่น และกลุ่มที่อยู่อาศัย 11-20 ปีจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่อยู่อาศัย21-30 ปี

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่ากลุ่มที่อยู่อาศัยมากกว่า 50 ปีจะไม่ค่อยพึงพอใจทั้งทางด้านสภาพพื้นที่,ด้านความสะอาดและด้านคุณภาพอากาศภายในสวนฯ อาจเป็นเพราะผู้ที่อยู่อาศัยมานานเห็นความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ การเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นอาจเป็นไปในทิศทางลบจึงทำให้ผู้ที่อยู่อาศัยมานานเกิดความไม่พึงพอใจ

การประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพแตกต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนสาธารณะแตกต่างกัน โดยพบว่ากลุ่มที่ประกอบอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจแต่น้อยกว่ากลุ่มที่ประกอบอาชีพรับจ้าง/ลูกจ้าง ส่วนกลุ่มที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจจะมีความพึงพอใจน้อยกว่ากลุ่มที่ประกอบอาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างและนักเรียน/นักศึกษา ส่วนกลุ่มที่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมีความพึงพอใจน้อยกว่ากลุ่มที่ประกอบอาชีพรับจ้าง/ลูกจ้าง

ดังนั้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่ประกอบอาชีพรับจ้าง/ลูกจ้างไม่ค่อยพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนสาธารณะ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระยะเวลาที่ใช้ในการทำงานและรายได้แตกต่างจากกลุ่มอาชีพอื่น เช่นไม่มีเวลาทำงานและเวลาพักผ่อนที่แน่นอนทำให้เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงสวนสาธารณะ เป็นต้น

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนฯ, ด้านสภาพพื้นที่และด้านระดับเสียงภายในสวนฯแตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1-2 คนจะมีความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนฯน้อยกว่าผู้ที่มีสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 4 คน ในด้านสภาพพื้นที่ผู้ที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 1-2 คนจะมีระดับความพึงพอใจมากกว่าผู้ที่มีสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 4 คน ด้าน

ระดับเสียงภายในสวนฯพบว่าผู้ที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน1-2คนและ3-4คนจะมีระดับความพึงพอใจมากกว่าผู้ที่มีสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า4คน

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 4 คน จะต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้ร่วมเดินทางมาสวนฯ ซึ่งมีความต้องการที่แตกต่างกัน เช่น เพศ วัย อาชีพ เป็นต้น จึงทำให้มีความต้องการมาตรฐานด้านสภาพพื้นที่และระดับเสียงมากกว่ากลุ่มอื่น

รายได้ต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนสาธารณะและความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน โดยพบว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 5,000 บาทมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนฯมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ 5,000-10,000 บาทจะมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีรายได้และกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาท ในด้านความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกพบว่ากลุ่มที่ไม่มีรายได้จะมีระดับความพึงพอใจน้อยกว่ากลุ่มอื่น

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มที่มีรายได้จะมีความสามารถในการเลือกใช้บริการยานพาหนะที่หลากหลายกว่ากลุ่มอื่น ในด้านความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกกลุ่มที่มีรายได้จะสามารถแสวงหาอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการประกอบกิจกรรมของตนเองได้มากกว่ากลุ่มที่ไม่มีรายได้หรือมีรายได้น้อย

6.2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจของประชาชนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามพฤติกรรมการใช้สวนสาธารณะ

ประเภทกิจกรรมนันทนาการ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีกิจกรรมนันทนาการทั้งแบบต้องใช้แรงและไม่ต้องใช้แรง มีระดับความพึงพอใจด้านสวนสาธารณะไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความเคยชิน

ประเภทพื้นที่นันทนาการที่ไปใช้ กลุ่มตัวอย่างที่ไปใช้พื้นที่นันทนาการแตกต่างกันจะมีระดับความพึงพอใจด้านสวนสาธารณะแตกต่างกัน โดยพบว่ากลุ่มที่ไปใช้บริการสวนสาธารณะสนามเด็กเล่น และสวนในละแวกบ้าน จะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงพื้นที่มากกว่ากลุ่มที่ไปใช้พื้นที่ประเภทอื่น ด้านความปลอดภัยในพื้นที่ พบว่ากลุ่มที่ไปใช้บริการสวนสาธารณะมีความพึงพอใจด้านความปลอดภัยมากกว่ากลุ่มที่ไปใช้สนามเด็กเล่น สวนในละแวกบ้านและสนามกีฬา กลุ่มตัวอย่างที่ไปใช้บริการสวนสาธารณะจะมีระดับความพึงพอใจด้านด้านคุณภาพอากาศและระดับเสียงมากกว่ากลุ่มที่ไปใช้สนามเด็กเล่นและสวนในละแวกบ้าน มีระดับความพึงพอใจด้านความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่ากลุ่มที่ไปใช้สวนในละแวกบ้านและสนามกีฬา

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสวนสาธารณะเป็นพื้นที่ส่วนรวม ไม่มีข้อจำกัดด้านวัยและประเภทกิจกรรม จึงทำให้ประชาชนทุกเพศทุกวัยสามารถมาใช้บริการได้ ต่างจากพื้นที่นันทนาการอื่นๆ เช่น พื้นที่ภายในโรงเรียน สนามกีฬา จะมีข้อจำกัดในการเข้าใช้บริการด้านอายุและกิจกรรมอย่างชัดเจน

ความถี่ในการใช้สวนสาธารณะ กลุ่มตัวอย่างที่มาใช้บริการสวนสาธารณะน้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์ จะมีระดับความพึงพอใจด้านความปลอดภัยมากกว่ากลุ่มที่มาใช้สวน 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ และกลุ่มที่มาใช้สวน 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ก็มีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่มาใช้สวน 4-5 ครั้งต่อสัปดาห์ ด้านระดับเสียงภายในสวน พบว่ากลุ่มที่มาใช้สวนน้อยกว่า 1 ครั้งและ 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์จะมีความพึงพอใจด้านระดับเสียงภายในสวนมากกว่ากลุ่มที่มาใช้สวน 4-5 ครั้งต่อสัปดาห์ และกลุ่มที่มาใช้สวน 4-5 ครั้งต่อสัปดาห์จะมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่มาใช้สวน มากกว่า 6 ครั้งต่อสัปดาห์

จะเห็นได้ว่าระดับความพึงพอใจของผู้มาใช้สวน มีแนวโน้มลดลงตามความถี่ในการใช้สวน คือความถี่มากขึ้นจะมีความพึงพอใจด้านความปลอดภัยและระดับเสียงภายในสวนน้อยลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่มาใช้บริการสวนสาธารณะบ่อยครั้งจะมีข้อเปรียบเทียบจากประสบการณ์ครั้งก่อนๆ

เวลาที่ใช้ในการเดินทางมาสวนสาธารณะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เวลาในการเดินทางมาสวนไม่เกิน 15 นาทีจะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนมากกว่ากลุ่มที่ใช้เวลา 16-30 นาที และกลุ่มที่ใช้เวลา 16-30 นาทีจะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงมากกว่ากลุ่มที่ใช้เวลามากกว่า 30 นาที ด้านความร่มรื่นของต้นไม้พบว่าทั้งกลุ่มที่ใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีแต่ไม่เกิน 30 นาทีจะมีความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่ใช้เวลาในการเดินทางมาสวนมากกว่า 30 นาที

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าทั้งความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนและความร่มรื่นของต้นไม้ กลุ่มที่ใช้เวลาในการเดินทางมาสวนน้อยจะมีระดับความพึงพอใจมากตามลำดับ เช่น ด้านความสะดวกในการเข้าถึงสวนนั้นก็จะเป็นไปตามระยะเวลาที่ใช้ในการเดินทางมาสวน

วิธีเดินทางมาสวนสาธารณะ กลุ่มตัวอย่างที่มีความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนมากกว่ากลุ่มอื่นได้แก่ผู้ที่เดินทางมาสวนด้วยวิธีเดินเท้า และกลุ่มที่ใช้จักรยานจะมีความพึงพอใจด้านการเข้าถึงสวนมากกว่ากลุ่มที่ใช้จักรยานยนต์และรถยนต์ส่วนตัว ด้านคุณภาพอากาศกลุ่มตัวอย่างที่เดินและใช้จักรยานในการเดินทางมาสวน จะมีระดับความพึงพอใจด้านคุณภาพอากาศมากกว่ากลุ่มที่ใช้รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทางมาสวน ด้านระดับเสียงภายในสวนพบว่ากลุ่มที่เดินมาสวนจะมีระดับความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มที่ใช้จักรยานยนต์และรถยนต์ส่วนตัวในการเดินทาง

จะเห็นได้ว่าผู้ที่เดินทางมาสวนด้วยวิธีเดินเท้าจะมีระดับความพึงพอใจด้านการเข้าถึงด้านคุณภาพอากาศและระดับเสียงภายในสวนมากกว่ากลุ่มอื่นๆ เพราะระยะทางที่สามารถเดินเท้าและสามารถใช้จักรยานได้นั้นการเข้าถึงสวนก็就会有ความสะดวกมากขึ้นด้วย ทั้งยังไม่ทำให้เกิดอากาศเสียและไม่ก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนเหมือนการเดินทางประเภทอื่นๆ

6.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ลักษณะทางกายภาพของสวนฯ และความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช แบ่งการเสนอแนะตามลักษณะสวนสาธารณะ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับพฤติกรรม และความพึงพอใจด้านสวนสาธารณะของประชาชนได้ดังนี้

6.3.1 สวนสาธารณะสนามหน้าเมือง

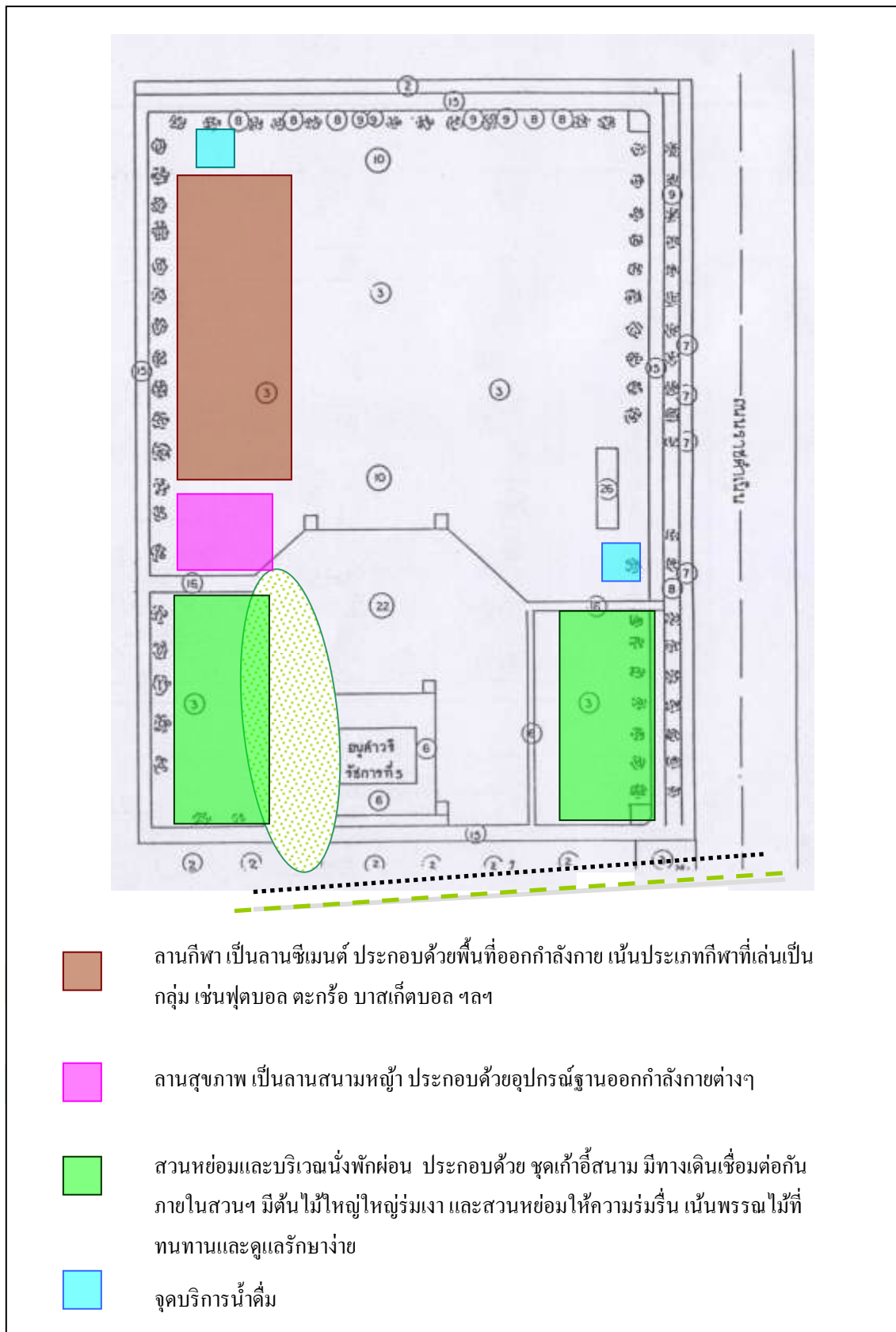
สวนสาธารณะสนามหน้าเมือง จัดเป็นสวนในละแวกบ้าน (Neighborhood Park) เป็นสวนสาธารณะที่มีมาแต่เดิม ประชาชนจึงนิยมมาใช้บริการมากกว่าสวนแห่งอื่นๆ ลักษณะทั่วไป มีพื้นที่เป็นลานสนามหญ้า มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาปลูกเป็นแนวทั้ง 4 ด้าน มีสวนหย่อมบริเวณด้านข้าง และมุมสนามมีม้านั่งและศาลาสำหรับให้ประชาชนนั่งพักผ่อน และมีรถเข็นขายของ ร้านอาหารทางด้านข้างสวน

จากการสำรวจและผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม ทำให้ทราบถึงแนวทางการพัฒนาสวนสาธารณะสนามหน้าเมืองให้มีศักยภาพในการรองรับผู้มาใช้บริการ และสามารถตอบสนองความพึงพอใจของประชาชน โดยแบ่งการพัฒนาออกเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านพื้นที่ ควรแบ่งพื้นที่ออกเป็น 2 ส่วน คือพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการทั้งแบบต้องออกแรง (Active recreation) โดยเน้นกิจกรรมออกกำลังกายเบาๆ เช่น เดิน วิ่ง และพื้นที่ประกอบกิจกรรมแบบไม่ต้องออกแรง (Passive recreation) เพื่อรองรับกิจกรรมของผู้มาใช้บริการทั้งสองรูปแบบ (จากผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่นิยมมาใช้สวนสาธารณะเพื่อประกอบกิจกรรมแบบไม่ต้องออกแรง (Passive recreation) และกลุ่มที่ไปใช้สวนสาธารณะเพื่อประกอบกิจกรรมแบบต้องออกแรง (Active recreation) ได้แก่ เดิน วิ่งออกกำลังกาย คือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 51-80 ปี) โดยแยกออกจากกันอย่างเป็นสัดส่วนเพื่อให้ผู้มาใช้บริการได้มีพื้นที่ส่วนตัว ลดปัญหาด้านต่างๆ ที่รบกวนการประกอบกิจกรรมแต่ละประเภท มีทางเดินภายในสวนฯ แยกออกจากพื้นที่ออกกำลังกายเพื่อให้เกิดความสะดวก

ด้านความร่มรื่น ควรเพิ่มความร่มรื่นให้แก่สวนฯ โดยการเพิ่มต้นไม้ใหญ่เพื่อเป็นร่มเงาให้แก่ผู้มาใช้บริการทั้งยังสามารถลดระดับเสียงและกรองฝุ่นควันภายในสวนฯ โดยเน้นใช้พรรณไม้ที่สามารถช่วยกรองฝุ่นและดูดซับเสียง เช่น อโศกอินเดีย เพิ่มพื้นที่สวนหย่อมในบางมุมของสวนฯ เพื่อลดอุณหภูมิ ผ่อนคลายสายตา ให้แก่ผู้มานั่งพักผ่อน โดยเลือกพรรณไม้ที่มีความทนทาน ไม่ต้องดูแลมาก เช่น โมก เทียนทอง เจ้ม เป็นต้น

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ภายในสวนฯ ควรมีชุดเก้าอี้สนามสำหรับนั่งพักผ่อน ถึงขยะจุดบริการน้ำดื่ม โคมไฟส่องสว่างภายในสวนฯ ฯลฯ

ภาพที่ 6.1 แสดงแผนผังการปรับปรุงสวนสาธารณะสนามหน้าเมือง

สนามหญ้า เป็นบริเวณที่มีอยู่เดิม สนามหญ้าที่ปลูกมานานมีสภาพทรุดโทรม ลำดับแรกควรปรับผิวสนามหญ้า (Top Dressing) บริเวณใดที่เสียหายมากควรปลูกทดแทน ดูแลรักษาสสนามหญ้าโดยการตัดหญ้า (Mowing) รดน้ำ ใส่ปุ๋ย

ลานกีฬา ปรับปรุงเป็นลานออกกำลังกาย เน้นการออกกำลังกายแบบกลุ่ม ได้แก่ สนามฟุตบอล สนามตะกร้อ สนามบาสเก็ตบอล ฯลฯ

ลานสุขภาพ ปรับปรุงเป็นพื้นที่ติดตั้งฐานออกกำลังกายต่างๆ

ลานเอนกประสงค์ เป็นที่ตั้งของอนุสาวรีย์รัชกาลที่ ๙ ปรับปรุงโดยปลูกไม้พุ่ม ได้แก่ ไทรยอดทอง โกสน เข็มเศรษฐี ฯลฯ รอบๆลานโดยเว้นบริเวณด้านหน้าไว้เพื่อสะดวกในการเข้าถึง

สวนหย่อม เป็นบริเวณที่เสนอแนะให้ปรับปรุงเป็นสวนหย่อม ภายในสวนหย่อม ควรมีศาลาพักผ่อน ชุดเก้าอี้สนาม และทางเดินภายในสวน จัดสวนหย่อมให้สวยงาม พรรณไม้ที่ใช้ในสวน ได้แก่ ไม้ขนาดกลาง เช่น โมก ราเพย ฯลฯ ไม้พุ่ม ได้แก่ หนวดปลาหมึกแคระ ดอนญา เล็บครุฑ ฯลฯ ไม้คลุมดิน ได้แก่ หลิวไต้หวัน คาดตะกั่ว เกล็ดแก้ว ฯลฯ ภายในบริเวณสวนหย่อมควรมีพื้นที่สนามเด็กเล่น เช่น บ่อทราย เป็นต้น ติดตั้งโคมไฟสนาม กำหนดจุดวางถังขยะ

ศาลาบริการน้ำดื่ม จัดให้มีจุดบริการน้ำดื่ม 2 แห่ง เพื่อสะดวกในการให้บริการประชาชน โดยมีลักษณะเป็นศาลาขนาดเล็กสามารถเป็นร่มเงาให้แก่ผู้มาใช้บริการ

เส้นทางออกกำลังกาย เป็นเส้นทางที่มีอยู่เดิมรอบสวนทั้ง 4 ด้าน สามารถใช้เป็นเส้นทางจักรยาน วิ่ง เดิน ออกกำลังกาย

แนวต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา เพิ่มต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา ที่มีลักษณะเหมาะสมสำหรับปลูกริมถนน หรือแนวรั้ว หรือมีคุณสมบัติช่วยกรองฝุ่นละออง เช่น อโศกอินเดีย เป็นต้น

6.3.2 สวนสุขภาพริมคลองหน้าเมือง

สวนสุขภาพริมคลองหน้าเมือง ภายในสวนมีเนินสนามหญ้าและลานโล่งด้านติดกำแพงเมืองยาวไปตลอดแนว มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา มีม้านั่งพักผ่อนอยู่ด้านติดกับริมคลอง

จากการสำรวจและผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม ทำให้ทราบถึงแนวทางการปรับปรุงสวนสาธารณะสนามหน้าเมืองให้มีศักยภาพในการรองรับผู้มาใช้บริการ และสามารถตอบสนองความพึงพอใจของประชาชน โดยแบ่งการปรับปรุงออกเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านพื้นที่ ด้วยข้อจำกัดด้านขนาดพื้นที่ดังนั้นก็ไม่สามารถแบ่งพื้นที่ประกอบกิจกรรมออกจากกันอย่างเป็นสัดส่วนได้ ดังนั้นจึงต้องจัดพื้นที่กิจกรรมในรูปแบบผสมผสาน คือใช้ประกอบกิจกรรมได้ทั้งแบบแบบไม่ต้องออกแรง (Passive recreation) และแบบต้องออกแรง (Active recreation) โดยเน้นกิจกรรมออกกำลังกายเบาๆ เช่น เดินเล่น

ด้านความร่มรื่น ภายในสวนมีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาเพียงพอแล้ว ดังนั้นควรเพิ่มสวนหย่อม โดยเน้นไม้พุ่มและไม้คลุมดินในบางมุมของสวนฯ เพื่อช่วยลดอุณหภูมิ ผ่อนคลายสายตาให้แก่ผู้มานั่งพักผ่อน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ภายในสวนฯควรเพิ่มชุดเก้าอี้สนามสำหรับนั่งพักผ่อน
ถึงขยะ จุดบริการน้ำดื่ม ฯลฯ

ภาพที่ 6.2 แสดงการปรับปรุงสวนสุขภาพริมคลองหน้าเมือง

บริเวณที่นั่งพักผ่อน เดิมมีร้านค้าอยู่ในบริเวณ จึงจัดให้มีชุดเก้าอี้สนาม 2-3 ชุด
ให้บริการแก่ผู้มารับประทานอาหารหรือนั่งพักผ่อน กำหนดจุดวางถังขยะ และโคมไฟสนาม

ลานเอนกประสงค์ ปรับเปลี่ยนเป็นลานสุขภาพ โดยเพิ่มอุปกรณ์ฐานออกกำลังกาย
จากพื้นที่ที่มีอยู่เดิม ให้เหมาะแก่การเดินเล่นและออกกำลังกายเบาๆ มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาอยู่
ภายในลาน ด้านริมคลองจัดให้มีม้านั่งพักผ่อนกระจายกันเป็นช่วงๆ ตลอดแนว

แนวสวนหย่อมริมกำแพงเมือง จัดสวนหย่อมขนาดเล็ก โดยใช้ไม้คลุมดินเป็นหลัก เพื่อเพิ่มความสวยงาม สดชื่น

แนวต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา บริเวณริมคลองและกำแพงเมืองเก่าเดิมมีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาอยู่ก่อนแล้ว แต่ควรมีการดูแลรักษา เช่น ตัดแต่งกิ่ง ใส่ปุ๋ย เป็นต้น

จุดบริการน้ำดื่ม ให้บริการแก่ผู้มาใช้สวนสาธารณะ

6.3.3 สวนสรีธรรมโสกราช

สวนสาธารณะสรีธรรมโสกราช เป็นสวนที่สร้างขึ้นใหม่ เป็นสวนฯที่เน้นสิ่งปลูกสร้าง มีลานโล่งขนาดเล็กกระจายอยู่ทั่วบริเวณ โดยมีทางเดินเชื่อมต่อระหว่างลานโล่ง และบริเวณที่นั่งพักผ่อนซึ่งเป็นรูปแบบเฉพาะตัวที่ได้รับการออกแบบมาให้เข้ากับสวน มีต้นไม้ขนาดใหญ่บางมุมของสวน

จากการสำรวจและผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม ทำให้ทราบถึงแนวทางการพัฒนาสวนสาธารณะสนามหน้าเมืองให้มีศักยภาพในการรองรับผู้มาใช้บริการ และสามารถตอบสนองความพึงพอใจของประชาชน โดยแบ่งการพัฒนาออกเป็นรายด้าน ดังนี้

ด้านพื้นที่ เหมาะที่จะเป็นพื้นที่ประกอบกิจกรรมแบบไม่ต้องออกแรง (Passive recreation) แต่ก็สามารถประกอบกิจกรรมแบบออกแรง (Active recreation) เป็นการออกกำลังกายเบาๆ ได้เช่นกัน เป็นการใช้พื้นที่แบบผสมผสานรวมอยู่ในพื้นที่เดียวกัน

ด้านความร่มรื่น ควรเพิ่มความร่มรื่นให้แก่สวนฯ โดยการเพิ่มต้นไม้ใหญ่เพื่อเป็นร่มเงาให้แก่ผู้มาใช้บริการทั้งยังสามารถลดระดับเสียงและกรองฝุ่นควันภายในสวนฯ เพิ่มพื้นที่สวนหย่อมในบางมุมของสวนฯช่วยลดความกระด้างของสิ่งปลูกสร้างภายในสวนฯ ช่วยลดอุณหภูมิผ่อนคลายสายตาให้แก่ผู้มานั่งพักผ่อน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ภายในสวนฯควรเพิ่มเก้าอี้สนามสำหรับนั่งพักผ่อน ถึงขยะ จุดบริการน้ำดื่ม ฯลฯ

ภาพที่ 6.3 แสดงการปรับปรุงสวนศรีธรรมโศกราช

ลานหน้าอนุสาวรีย์ ลานที่ตั้งอนุสาวรีย์พระเจ้าศรีธรรมโศกราช เป็นลานพื้นแข็ง ปรับปรุงโดยการวางไม้กระดานรอบลาน เพื่อเพิ่มความสวยงามและร่มรื่นแก่สวนฯ

สวนหย่อมไม้หน้า เป็นบริเวณที่เสนอแนะให้มีการจัดสวนหย่อม โดยใช้ไม้กระดาน หรือไม้หน้า เป็นการเพิ่มชีวิตชีวา ลดความกระด้างของสิ่งปลูกสร้างภายในสวน

ลานอเนกประสงค์ ประกอบด้วยลานขนาดเล็กหลายแห่งและบริเวณที่สร้างเป็นที่นั่งเชื่อมต่อกันด้วยทางเดิน ด้านข้างทางเดินปลูกไม้ประดับแปลง เช่น เข็มเศรษฐี ไทรยอดทอง ผักเป็ดแดง ฯลฯ มีสนามหญ้าขนาดเล็กแทรกอยู่ระหว่างพื้นแข็งดังกล่าว ดังนั้นควรบำรุงรักษา สนามหญ้าเป็นพิเศษ โดยการตัดแต่ง รดน้ำ และใส่ปุ๋ย เพื่อไม่ให้ทรุดโทรม สนามหญ้าที่สวยงาม จะช่วยให้สวนมีความโดดเด่น ควรเพิ่มต้นไม้ให้ร่มเงาแก่บริเวณที่นั่ง หรือเพิ่มหลังคาบังแดด กำหนดจุดวางถังขยะภายในสวนฯ

จุดบริการน้ำดื่ม กำหนดจุดบริการน้ำดื่มให้แก่ประชาชนผู้มาใช้บริการสวน อย่างน้อย 2 จุด เพื่อความสะดวกแก่การให้บริการ

แนวอ่างน้ำพุ ลดความกระด้างของสิ่งปลูกสร้างด้วยการสร้างอ่างน้ำพุหรือปลูก ไม้หน้า บริเวณรอบนอกกำแพงสวนทั้ง 3 ด้าน สวนน้ำจะช่วยให้บรรยากาศร่มรื่น และสามารถผ่อนคลายความร้อนได้อีกด้วย

6.4 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อปรับปรุงสวนสาธารณะเดิมให้มีความสามารถในการรองรับผู้มาใช้บริการในลักษณะต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทกิจกรรมนันทนาการของประชาชนในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช ลักษณะทางกายภาพของสวนฯ ตำแหน่งที่ตั้งของสวนฯ โดยศึกษาพฤติกรรมการใช้สวนสาธารณะและความพึงพอใจด้านสวนสาธารณะ รวมถึงความคิดเห็นของประชาชนด้านการพัฒนาสวนสาธารณะ

จากการสำรวจพื้นที่ในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช พบว่ายังมีพื้นที่สีเขียวและพื้นที่โล่งที่ยังไม่ได้รับการพัฒนาอีกเป็นจำนวนมาก และสวนสาธารณะในปัจจุบันก็กระจุกตัวอยู่ในบริเวณเดียวกันทำให้ไม่สามารถบริการประชาชนในชุมชนได้อย่างทั่วถึง ดังนั้นการศึกษาในครั้งต่อไป ควรศึกษาถึงประเด็นต่างๆ ดังนี้

- 1) ศึกษาการกระจายตัวของพื้นที่สีเขียวและพื้นที่โล่งในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช
- 2) ศึกษาพื้นที่สีเขียวที่มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นสวนสาธารณะ ในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช

ซึ่งการศึกษาดังกล่าวจะสามารถเพิ่มพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจ และพื้นที่นันทนาการให้แก่ประชาชนภายในเขตเทศบาลนครฯและบริเวณใกล้เคียง ทั้งยังช่วยเพิ่มคุณภาพด้านสิ่งแวดล้อมเมือง ช่วยลดปัญหาแหล่งเสื่อมโทรม และเพิ่มความสวยงามให้แก่ภูมิทัศน์เมืองอีกด้วย

